

Саєнко Г. Ю.,
кандидат юридичних наук,
помічник судді Касаційного кримінального суду
в складі Верховного Суду
ORCID ID: 0000–0001–5315–6146

DOI: <https://doi.org/10.17721/2413-5372.2019.3/43-50>

УДК 343.15

ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ УХВАЛЕННЯ ВИРОКУ СУДУ НА ПІДСТАВІ УГОДИ

Анотація. Серед процесуальних актів у кримінальному провадженні, які ухвалюються судом, вирок має особливе значення. Це обумовлюється тим, що всі попередні процесуальні дії суб'єктів, котрі здійснювалися до ухвалення вироку, були спрямовані для того, щоб саме цим рішенням було встановлено винність або невинуватість обвинуваченої особи та вирішено питання щодо притягнення її до кримінальної відповідальності або виправдано.

Мета статті полягає у дослідженні структури обвинувального вироку та у визначенні однієї з проблем, яка виникає при призначенні покарання у вирок в кримінальному провадженні на підставі угод, зокрема, коли особа має не зняту або не погашену судимість за попередній умисний злочин.

Проведений аналіз Глави 35 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК), положень Кримінального кодексу України (далі – КК) та судової практики продемонстрував наступні проблеми:

1. Структура обвинувального вироку, який виноситься судом на підставі угоди, відрізняється від структури вироку, який ухвалюється в результаті судового розгляду. Особливістю є відсутність мотивувальної частини з наведенням обґрунтованості доведеності винуватості особи.

2. Вчинення особою рецидиву злочину впливає на призначене покарання, яке за правилами його призначення завжди буде суворішим. Оскільки провадження на підставі угод має на меті саме економію процесуального часу, то відсутні правові підстави для додаткового пом'якшення покарання для обвинуваченого.

3. Ухвалюючи вирок на підставі угоди, суд орієнтується на її зміст, у тому числі на покарання, яке узгоджене сторонами. Водночас, остаточне покарання винному відповідно до статей 70–71 КК визначається судом. Таким чином, обвинувачений не може заздалегідь передбачити вид і міру покарання, оскільки це питання визначається судом, а не угодою.

4. Укладення угоди особою в кримінальному провадженні в окремих випадках може суперечити положенням статті 62 Конституції України та порушувати процесуальні права обвинуваченого.

Ключові слова: вирок, доведення винуватості, призначення покарання, кримінальне провадження, угода.

Постановка проблеми. Серед процесуальних актів у кримінальному провадженні, які ухвалюються судом, вирок має особливе значення. Це обумовлюється тим, що всі попередні процесуальні дії суб'єктів, котрі здійснювалися до ухвалення вироку, були спрямовані на те, щоб саме цим рішенням було встановлено винність або невинуватість обвинуваченої особи та вирішено питання щодо притягнення її до кримінальної відповідальності або виправданого.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Деякі питання здійснення провадження на підставі угод, у тому числі проблеми, що виникають при постановленні вироку на підставі угоди, в своїх працях досліджували В.І. Бояров, М.Й. Вільгушинський, Ю.М. Дьомін, О.П. Кучинська, Р.В. Новак, В.Т. Нор та багато інших науковців.

Проте на сьогодні залишається актуальним дослідження норм закону, якими врегульовано порядок призначення узгодженого покарання винному на підставі угоди, а також визначення такого покарання судом у вироку.

Мета статті полягає у дослідженні структури обвинувального вироку та у вирішенні однієї з проблем, яка виникає при призначенні покарання у вироку в кримінальному провадженні на підставі угод, зокрема, коли особа має не зняту або не погашену судимість за попередній умисний злочин.

Виклад матеріалу дослідження та його основні результати. Інститут кримінального провадження на підставі угод спрямовано на виконання Рекомендації № 6R(87)18 Комітету міністрів Ради Європи державам-членам «Стовсно спрощення кримінального правосуддя»¹. Беззаперечно, провадження на підставі угод дає нові процесуальні можливості, розвантажує сторони від тягара довготривалих досудових та судо-

вих процесів. Саме ця особливість указаного інституту забезпечила його швидке застосування на практиці, оскільки є альтернативним способом «розв'язання» правовідносин, у які вступають сторони кримінального провадження.

Аналіз судової практики за 2017–2019 роки свідчить про позитивну динаміку укладення угод сторонами у кримінальному провадженні як про примирення, так і про визнання винуватості. Так, зокрема, із 84,08 тис. постановлених вироків у 2017 р. – 17,93 тис. на підставі угод, а саме: 8244 угод про примирення, а 9689 угод про визнання винуватості; у 2018 р. – з 82,59 тис. постановлених вироків – 18,09 тис. на підставі угод, з них 8193 тис. – угоди про примирення та 9901 тис. – про визнання винуватості; у 2019 р. (за 9 місяців із січня по вересень) – з 55, 27 тис. постановлених вироків – 12 441 тис. на підставі угод»².

Але слід зазначити, що під час здійснення провадження на підставі угод виявлено низку проблемних питань, які є не вирішеними, вимагають наукового аналізу та врегулювання.

Зокрема, розгляд судом справи у названому порядку впливає на виклад мотивувальної й резолютивної частин ухваленого вироку, чим індивідуалізує зміст цього процесуального документа від того, що відповідає загальним вимогам КПК, якими регламентовано зміст та форму вироку. Оскільки в кримінальному провадженні на підставі угод передбачено законодавцем ухвалення лише обвинувального вироку, то нашою метою є зосередження на дослідженні саме вимог до цього виду вироків, порівняємо його зміст із вироком, який ухвалюється в рамках судового розгляду.

Статтею 62 Конституції визначено, що особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному по-

¹ Рекомендація № 6R (87)18 Комітету міністрів Ради Європи державам-членам «Стовсно спрощення кримінального правосуддя»: Комітет міністрів Ради Європи, міжнародний документ від 17.09.1987 № 6R(87)18 < https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_339 > дата звернення 11.07.2019.

² Ефективність роботи судів: інформацію використано з офіційного сайту Державної судової адміністрації України < https://dsa.court.gov.ua/dsa/pokazniki-diyalnosti/efekt_roboti_sudiv1/ > дата звернення 11.07.2019.

рядку і встановлено обвинувальним вирок суду¹. Саме тому вирок суду називають актом правосуддя, а до його змісту законодавець висуває високі вимоги, які регламентовано ст. 374 КПК.

Кожне прийняте рішення у справі має відповідати загальним засадам кримінального провадження, перелік яких визначено ст. 7 КПК. Засада законності є першочерговою при ухваленні обвинувального вироку, крім того вирок має бути обґрунтованим та мотивованим. Розглядаючи законність як правову властивість вироку суду, Ю.М. Грошевий зазначив, що під законністю вироку слід розуміти дотримання кримінально-процесуального закону при розслідуванні, розгляді та вирішенні справи і при постановленні вироку, а також правильне застосування кримінального та інших законів².

Під обґрунтованістю вироку розуміють відповідність викладених висновків суду фактичним обставинам справи, встановлених під час досудового слідства. Визначаючи поняття «обґрунтованість кримінально-процесуального рішення» В.С. Зеленський і Н.В. Глинська вказують, що це підтвердження правильності всіх висновків, що містяться у відповідному акті з посиланням на відповідні норми права, сукупністю доказів і взаємопов'язаних з ними запевняючих доводів³.

Ю.М. Грошевий, досліджуючи цю вимогу до вироку суду, відмітив, що обґрунтованість вироку – це така його властивість, при якій висновки суду з достовірністю впливають із повністю зібраних доказів, розглянутих судом у процесі судового розгляду⁴. У свою чергу, М.І. Бажанов запропонував, що вимога

обґрунтованості повинна пред'являтися не до окремих, нехай навіть найбільш важливих правових актів (наприклад, вирок суду), а до всіх кримінально-процесуальних рішень⁵.

КПК вказує на достатність доказів як на підставу для прийняття окремих процесуальних рішень, а також на безпосереднє дослідження доказів у їх сукупності кожним процесуальним суб'єктом його оцінки. Зокрема, у ст. 370 КПК розкривається значення законності, обґрунтованості і вмотивованості судового рішення. Відповідно до цієї норми законним є рішення, ухвалене компетентним судом згідно з нормами матеріального права з дотриманням вимог щодо кримінального провадження, обґрунтованим є рішення, ухвалене на підставі об'єктивно з'ясованих обставин, які підтверджені доказами, дослідженими під час судового розгляду та оцінені судом відповідно до ст. 94 КПК, вмотивованим є рішення, в якому наведені належні і достатні мотиви та підстави для його ухвалення⁶.

Аналіз наведених норм закону підтверджує позицію М.І. Бажанова в розумінні обґрунтованості інших процесуальних рішень, оскільки прийняте рішення суду, по-суті розгляду справи, буде незаконним, наприклад, у випадку його ухвалення на недопустимих доказах, необґрунтованій підозрі та складеному обвинувальному акті при таких обставинах⁷.

Слід також підкреслити, що обвинувальний вирок не може ґрунтуватися на припущеннях і постановляється лише за умови, коли в ході судового розгляду винність підсудного у вчиненні злочину доведена.

¹ Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР зі змінами та доповненнями станом на 11 квітня 2018 р. (Київ: Паливода А.В., 2018) 74.

² Ю Грошевий, *Правові властивості вироку – акту правосуддя: навчальний посібник* (Харків 1994) 48.

³ В Зеленецький, *Теорія і практика обґрунтування рішень в уголовном процессе України: монографія* (Харьков: СТАЙД 2006) 303.

⁴ Ю Грошевий, *Правові властивості вироку – акту правосуддя: навчальний посібник* (Харків 1994) 48.

⁵ М Бажанов, 'Законность и обоснованность основных судебных актов в советском уголовном судопроизводстве' (автореф дисс доктора юрид наук, Харьков, 1967) 34.

⁶ В Гончаренко, В Нор, М Шумило (за заг. ред), *Кримінальний процесуальний кодекс України науково-практичний коментар* (Київ, Юстініан 2012) 1224.

⁷ М Бажанов, 'Законность и обоснованность основных судебных актов в советском уголовном судопроизводстве' (автореф дисс доктора юрид наук, Харьков, 1967) 34.

У свою чергу, ст. 475 КПК, в якій містяться вимоги до вироку на підставі угоди, не передбачено будь-якого іншого змісту вироку, лише міститься посилання на загальні вимоги до обвинувальних вироків, які вже наведено. Більшу увагу слід приділити мотивувальній та резолютивній частинам, які мають суттєві відмінності між собою. Зокрема, ч. 2 ст. 374 КПК у мотивувальній частині обвинувального вироку в разі визнання особи винуватою викладається формулювання обвинувачення, визнаного судом доведеним, із зазначенням місця, часу, способу вчинення та наслідків кримінального правопорушення, форми вини і мотив кримінального правопорушення статті КК, що передбачає відповідальність за кримінальне правопорушення, докази на підтвердження встановлених судом обставин, а також мотиви неврахування окремих доказів; мотиви зміни обвинувачення, підстави визнання частини обвинувачення необґрунтованою, якщо судом приймалися такі рішення; обставини, які пом'якшують або обтяжують покарання; мотиви призначення покарання, звільнення від відбування покарання, застосування примусових заходів медичного характеру при встановленні стану обмеженої осудності обвинуваченого, застосування примусового лікування відповідно до ст. 96 КК, мотиви призначення громадського вихователя неповнолітньому; підстави для задоволення цивільного позову або відмови у ньому, залишення його без розгляду; мотиви ухвалення інших рішень щодо питань, які вирішуються судом при ухваленні вироку, та положення закону, якими керувався суд¹.

Весь перелік наведених законодавцем завдань покладається на суд, який розглядає конкретне кримінальне провадження. Тому проблема природи мотивування ухваленого вироку суду є актуальною не лише в сучасній кримінально-процесуальній науці, а також у практиці застосування процесуальних

норм закону судьями, оскільки обумовлює прийняття ними законного і обґрунтованого рішення.

Так, у мотивувальній частині вироку суду необхідно обґрунтувати обвинувачення конкретними доказами, яке визнано доведеним, дати аналіз усім зібраним у справі доказам, які стверджують чи спростовують обвинувачення, крім того, за своїм внутрішнім переконанням, керуючись законом, дати остаточну оцінку доказам з погляду їх допустимості, достовірності і достатності для вирішення всіх питань, що вирішуються при постановленні вироку відповідно до ст. 368 КПК.

Суд зобов'язаний належним чином мотивувати у вироку призначене покарання, дотримуючись вимог ст. 50 і 65 КК, якими визначено принципи та загальні засади призначення покарання винному з урахуванням його індивідуалізації щодо конкретного обвинуваченого. Аналогічно застосовуються положення КК у разі призначення покарання за сукупністю злочинів чи за сукупністю вироків – ст. 70–71 КК.

Таким чином, аналізуючи положення закону, позицію науковців з приводу викладення мотивувальної частини обвинувального вироку суду, належить зазначити, що обґрунтованість прийнятого судом рішення має свій вираз у його мотивації на підставі цілої системи досліджених доказів, які достатньо підтверджують підставу прийняття судом саме такого рішення, яке викладено в процесуальному документі.

Водночас, ч. 1 ст. 26 КПК визначено, що сторони кримінального провадження є вільними у використанні своїх прав у межах та у спосіб, передбачених цим Кодексом. Виходячи з цього, сторони кримінального провадження можуть відійти від загального порядку кримінального провадження, скориставшись своїм правом на більш швидкий та економічний спосіб правосуддя, уклавши угоду.

Разом із тим, як убачається зі ст. 475 КПК, обвинувальний вирок на підставі

¹ В Гончаренко, В Нор, М Шумило (за заг. ред) *Кримінальний процесуальний кодекс України науково-практичний коментар* (Київ, Юстініан 2012) 1224.

угоди має відмінну структуру від вироку, зміст якого визначено ст. 374 КПК. При порівнянні цих норм бачимо суттєву різницю, найперше те, що мотивувальна частина вироку на підставі угоди має містити: формулювання обвинувачення та статті (частини статті) КК, яка передбачає кримінальне правопорушення, у вчиненні якого обвинувачується особа, відомості про укладену угоду, її реквізити, зміст та визначена міра покарання; мотиви, з яких суд виходив при вирішенні питання про відповідність угоди вимогам Кодексу та закону і ухваленні вироку, та положення закону, яким він керувався¹.

Отже, виходячи з цієї норми закону, в провадженні на підставі угод суд затверджуючи угоду сторін, не встановлює та не формулює у своєму рішенні обвинувачення, яке визнає доведеним, не досліджує фактичні обставини вчиненого кримінального правопорушення та докази, якими це підтверджується, отже вина особи в суді не доводиться. Не в повну міру реалізується принцип безпосередності у цьому провадженні, оскільки суддя доходить висновку про винність особи не на підставі всієї сукупності досліджених доказів, а лише на підставі письмових матеріалів кримінального провадження.

Проводячи аналіз наведених норм закону, доходимо висновку, що процедура кримінального провадження на підставі угод й ухвалення вироку побудовані на інших правових засадах, ніж закріплено у ст.ст. 23, 91, 94, 370 і 371 КПК, а роль суду зводиться до перевірки вимогам закону та затвердження процесуальних рішень письмової угоди сторін.

У рамках такої перевірки суд за правилами ст. 474 КПК зобов'язаний встановити, чи правильно визначено вид покарання в змісті угоди, якої досягли сторони. Проблемним питанням на практиці є визначення покарання сторонами в угоді тоді, коли особа, котра притягається до кримінальної відповідальності

вчинила новий умисний злочин: а) під час відбування покарання за вироком суду; б) протягом строків, встановлених у статтях 89 і 108 КК для погашення судимості; в) під час іспитового строку при звільненні від відбування покарання на підставі статей 75, 79, 81 КК.

Указані обставини зумовлюють за правилами призначення покарання більш суворий його вид, оскільки особа вчинила рецидив злочину. В такій ситуації домовитися про пом'якшення покарання винному, укладаючи угоду, на нашу думку, неможливо, тому що за правилами ст. 70, 71 КК має призначатися суворіше покарання.

Наприклад, 23 червня 2015 року вироком Роздільнянського районного суду К. було засуджено за ч. 3 ст. 185 КК до покарання у вигляді позбавлення волі на строк 3 роки, і на підставі ст. 75 КК звільнено від відбування покарання з випробуванням з іспитовим строком тривалістю 1 рік. 18 травня 2015 року, тобто до постановлення вказаного вироку, К. вчинив кримінальне правопорушення, передбачене ч. 2 ст. 185 КК, а 12 березня 2016 року, тобто після постановлення згаданого вироку, в період іспитового строку він вчинив кримінальне правопорушення, передбачене ч. 3 ст. 185 КК².

У такому кримінальному провадженні засудження особи має відбуватися за правилами ст. 70–71 КК і за сукупністю злочинів, і за сукупністю вироків. Зокрема, попереднім вироком К. було засуджено за ч. 3 ст. 185 КК до покарання у вигляді позбавлення волі на строк 3 роки зі звільненням від його відбування з випробуванням з іспитовим строком 1 рік на підставі ст. 75 КК; за злочин (ч. 2 ст. 185 КК), вчинений до постановлення першого вироку, К. за другим вироком призначено захід примусу, який належить відбувати реально. Також К. вчинив новий злочин (ч. 3 ст. 185 КК) у період іспитового строку, що стає підставою для

¹ В Гончаренко, В Нор, М Шуμιло (за заг. ред) *Кримінальний процесуальний кодекс України науково-практичний коментар* (Київ, Юстініан 2012) 1224.

² Вирок Роздільнянського районного суду Одеської області від 15 липня 2016 р < <http://www.reyestr.court.gov.ua>> дата звернення 11.07.2019.

визнання призначеного за попереднім вироком покарання, від відбування якого він звільнявся, таким, що належить відбуватися реально (ч. 3 ст. 78, ч. 6 ст. 79 КК).

Указане обумовлює застосування ч. 4 ст. 70 КК при призначенні покарання і за сукупністю злочинів, і за сукупністю вироків. Застосування ст. 71 КК означає, що покарання, від відбування якого К. був звільнений на підставі ст. 75 КК, тепер має відбуватись ним реально – як і всі інші покарання в межах призначеного покарання і за сукупністю злочинів, і за сукупністю вироків.

З цього слідує, що при бажанні сторін кримінального провадження укласти угоду в наведеній справі їм необхідно буде дотриматися зазначених правил призначення покарання, а остаточне покарання визначатиметься у вигляді позбавлення волі. Крім того, необхідно враховувати ту обставину, що застосувати положення статей 70–71 КК законодавець наділив лише судову владу. Ця обставина створює для обвинуваченого невизначеність у бажаному правовому результаті, оскільки домовленості угоди можуть коректуватися волею суду.

На нашу думку, в подібних правових ситуаціях не доречно погоджуватися обвинуваченому на розгляд справи за правилами Глави 35 КПК, а краще вимагати доведення обсягу пред'явленого обвинувачення в судовому засіданні прокурором за умови дослідження усіх зібраних доказів.

Така позиція обумовлюється тим, що умова погодження (визнання) особою обвинувачення та економія процесуального часу не в повну міру пропорційна наслідку, який наступає для винної особи. Зокрема, чинними нормами КПК або КК не передбачено процедури, яка б покращувала становище винного при ухваленні вироку на підставі угоди в разі призначення покарання у вигляді позбавлення волі.

Крім того, презумпція невинуватості є однією із засад кримінального

провадження – ст. 7 КПК, яка містить вимоги, що тягар доведення вини покладатиметься на державу. Тобто ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину і повинен бути виправданим, якщо сторона обвинувачення не доведе винуватість особи поза розумних сумнівів – ст. 17 КПК. Принцип презумпції невинуватості має бути одним із найголовніших у процесі здійснення кримінального переслідування особи, тому що його спрямовано на забезпечення права на справедливий суд і захист особи, яка підозрюється або обвинувачується у вчиненні злочину.

Цю презумпцію закріплено в п. 2 ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод¹, вона є елементом справедливого судового розгляду. Якщо вирок суду щодо обвинуваченого відображає, що він винний, але ця думка сформульована перед тим, як було доведено його винуватість відповідно до закону, таке рішення порушує зазначену вимогу Конвенції.

За загальним правилом, обвинувальний вирок може бути постановлений судом лише в тому випадку, коли вина обвинуваченої особи доведена поза розумним сумнівом. Тобто, дотримуючись засади змагальності та виконуючи свій професійний обов'язок, передбачений ст. 92 КПК України, сторона обвинувачення має довести перед судом за допомогою належних, допустимих та достовірних доказів, що існує єдина версія, якою розумна і безстороння людина може пояснити факти, встановлені в суді, а саме винуватість особи у вчиненні кримінального правопорушення, щодо якого їй пред'явлено обвинувачення.

Але дослідження структури та змісту обвинувальних вироків у КПК показало, що особливим порядком кримінального провадження на підставі угод не забезпечено процесуальної доведеності вини особи, а правилами призначення покарання КК, зниження міри покарання – позбав-

¹ Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод: Секретаріат Європейського суду з прав людини (Гельсінки, Українська Гельсінська спілка з прав людини: Council of Europe 2016) 54.

лення волі. З цього слідує, що формально хоча і набуває законної сили обвинувальний вирок суду, ухвалений у порядку Глави 35 КПК, водночас існуюча законодавча процедура спрощення розгляду кримінального провадження не узгоджується з положеннями ст. 62 Конституції, що певною мірою порушує гарантовані процесуальні права обвинуваченого.

Висновки. Проведений аналіз Глави 35 Кримінального процесуального кодексу України, положень Кримінального кодексу України та судової практики продемонстрував наступні проблеми:

1. Структура обвинувального вироку, який виноситься судом на підставі угоди, відрізняється від структури вироку, який ухвалюється в результаті судового розгляду. Особливістю є відсутність мотивувальної частини з наведенням обґрунтованості доведеності винуватості особи. Судом, який затверджує угоду, не встановлюється та не формулюється обвинувачення, яке визнається доведеним, отже вина особи в суді не доводиться. Не в повну міру реалізується принцип безпосередності у цьому провадженні, оскільки суддя доходить висновку про винність особи не на підставі всієї сукупності досліджених доказів, а лише на підставі письмових матеріалів кримінального провадження.

2. Вчинення особою рецидиву злочину впливає на призначене покарання, яке за правилами його призначення завжди буде суворішим. Оскільки провадження на підставі угод має на меті саме економію процесуального часу, законодавцем не передбачено правових підстав для додаткового пом'якшення покарання для обвинуваченого. Крім того, необхідно враховувати ту обставину, що правом застосовувати положення статей 70–71 КК законодавець наділив лише судову владу.

3. Ухвалюючи вирок на підставі угоди, суд орієнтується на її зміст, у тому числі на покарання, яке узгоджене сторонами. Водночас остаточне покарання винному відповідно до статей 70–71 КК визначається судом. Таким чином, обвинувачений не може заздалегідь передбачити вид і міру покарання, оскільки це питання визначається судом, а не угодою. Ця обставина створює для обвинуваченого невизначеність у бажаному правовому результаті, оскільки домовленості угоди можуть коректуватися волею суду.

4. Укладення угоди особою в кримінальному провадженні в окремих випадках може суперечити положенням статті 62 Конституції України та порушувати процесуальні права обвинуваченого.

REFERENCES

LIST OF LEGAL DOCUMENTS

LEGISLATION

1. Konstytutsiya Ukrainy zi zminamy ta dopovnennyamy stanom na 11 kvitnya 2018 r. [Constitution of Ukraine as amended on April 11, 2018] (Kyiv, Palyvoda A. V. 2018) [in Ukrainian].
2. Konventsiya pro zakhyst prav lyudyny i osnovopolozhnykh svobod (z popravkamy, vnesenymy vidpovidno do polozhen' Protokoliv №№ 11 ta 14) (ukr. Per.) [Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms as amended by the provisions of Protocols Nos 11 and 14] (Hel'sinky: Ukrainy's'ka Hel'sins'ka spilka z prav lyudyny: Council of Europe 2016) [in Ukrainian].
3. Rekomendatsiya № 6R (87)18 Komitetu ministriv Rady Yevropy derzhavam-chlenam «Stosovno sproshchennya kryminal'noho pravosuddy»; Mizhnarodnyy dokument vid 17.09.1987 № 6R (87) 18 [Recommendation № 6R (87) 18 of the Committee of Ministers to Member States Concerning the simplification of criminal justice] <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_339> data zvernennia 11.07.2019 [in Ukrainian].

CASES

4. Sprava № 511/37/16-k: Vyrok Rozdil'nyans'koho rayonnoho sudu Odes'koyi oblasti vid 15 lypnya 2016, [The judgment of the Rozdilnysky District Court of Odessa Region dated 15.07.2016] <<http://www.reyestr.court.gov.ua/>> data zvernennia 11.07.2019 [in Ukrainian].

WEBSITE

5. Efektyvnist' roboty sudiv: informatsiyu vykorystano z ofitsynoho saytu Derzhavnoyi sudovoyi administratsiyi Ukrayiny [The official site of the State Judicial Administration of Ukraine] <https://dsa.court.gov.ua/dsa/pokazniki-diyalnosti/efektroboti_sudiv1> data zvernennia 11.07.2019 [in Ukrainian].

BIBLIOGRAPHY

AUTHORED BOOKS

7. Honcharenko V, Nor V, Shumylo M, *Naukovo-praktichnij komentar do Kriminalnogo protsesualnogo kodeksu Ukrayini* [Scientific and practical commentary to the Criminal Procedure Code of Ukraine] (Kyiv, Yustinian 2012) [in Ukrainian].

8. Hroshevyi Y, *Pravovi vlastyvoli vyroku – aktu pravosuddya* [Legal properties of sentence – act of justice] (Kharkiv: UkrYUA 1994) [in Ukrainian].

9. Zelenetskiy V, Glinskaya N, *Teoriya i praktika obosnovaniya resheniy v ugovnom protsesse Ukrainy* [Theory and practice of substantiating decisions in criminal proceedings Ukraine] (Khar'kov: STAYD2006) [in Russian].

THE DISSERTATION AUTHOR'S ABSTRACT

10. Bazhanov M, *Zakonnost' i obosnovannost' osnovnikh sudebnykh aktov v sovetskom ugovnom sudoproizvodstve* [Legality and validity of the main judicial acts in the Soviet criminal proceedings] avtoref. dis doktora yurid. Nauk: 12.00.09 (Khar'kovskiy yuridicheskiy institute. Khar'kov 1967) [in Russian].

Sayenko H.,

Candidate of Law Science,

Judge Assistant at the Criminal Cassation

Court within the Supreme Court

ORCID ID: 0000-0001-5315-6146

DOI: <https://doi.org/10.17721/2413-5372.2019.3/43-50>

SEPARATE ISSUES OF A COURT SENTENCE BASED ON AN AGREEMENT

Annotation. *Among the procedural acts in criminal proceedings, adopted by the court, a sentence has a significant role. This is substantiated that all the preliminary procedural actions of the subjects, having been carried out before the sentencing, were directed to this decision which found the person guilty and prosecuted.*

The purpose of the article is to investigate the structure of a conviction, identifying one of the problems that arise when sentencing a criminal proceeding based on agreements, in particular when a person has not been convicted or convicted of a previous intentional crime.

The analysis of Chapter 35 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, the provisions of the Criminal Code of Ukraine and the case law showed the following problems:

1. *The structure of a judgement of conviction delivered by a court based on an agreement differs from the judgement, upheld in court proceedings. Lack of a motivating part with the justification of the proven guilty of the person is a peculiarity of the judgment of conviction based on agreement.*

2. *Committing repetition of offences by a person effects on the imposition of a sentence, which will always be more severe under the rules of his/her appointment. As the transaction-based proceedings are designed to save procedural time, the accused consents to the said order, and hopes for a reduction in punishment. At the same time, such expectations cannot be realized, since the current legislation does not provide for improvement of the situation of the guilty person.*

3. *Delivering a judgement based on an agreement, the court shall pay attention to its content, including the punishment, agreed by the parties. According to the law, the final punishment of perpetrators under Articles 70–71 of this Code will be determined by the court, so the defendant cannot predict a sanction because it is determined by the court, neither nor an agreement.*

4. *The reaching and conclusion of an agreement by a person in criminal proceedings may contravene the provisions of Article 62 of the Constitution of Ukraine and violate the procedural rights of the accused person.*

Keywords: *judgment, evidence of guilt, imposition of punishment, criminal proceeding, agreement.*

Стаття надійшла до редакції журналу 29.09.2019.